

Salezijanski
VESTNIK

*Glasilo za salezijansko
sotrudništvo*

LETO 1941
MAREC

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V aprilu: 1. 4, 30 — 2. 2, 12 — 3. 7, 6 — 4. 3, 14 — 5. 5, 2 — 6. 4, 27 — 7. 1, 3 — 8. 6, 22 — 9. 3, 11 — 10. 1, 9 — 11. 7, 18 — 12. 4, 13 — 13. 8, 5 — 14. 5, 17 — 15. 7, 15 — 16. 7, 24 — 17. 9, 10 — 18. 5, 8 — 19. 4, 7 — 20. 1, 20 — 21. 7, 23 — 22. 3, 29 — 23. 6, 24 — 24. 5, 21 — 25. 6, 19 — 26. 3, 28 — 27. 5, 26 — 28. 4, 1 — 29. 2, 4 — 30. 1, 16 — 31. 8, 25.

Novi častilci: 27. 5, 26. Burger Ana — Smrdel Ivana — Haložan Elizab. — 28. 4, 1. Smrdel Frančiška, Kunčič Ivan.

Velikonočne razglednice

Za veliko noč pripravljamo našim prijateljem in odjemalcem prijetno presenečenje v obliki lepih velikonočnih razglednic. Imeli bomo sedem novih vrst, ki so jih vse napravili priznani slovenski umetniki (Gaspari, Trupej, Kocjančič). — Kar je glavno je pa to, da na njih ne bo nič tiste židovske plehkosti in neokusnosti, ki žal tako grdo skruni ravno naše velikonočne praznike in jih hoče razkristjaniti in razbožiti. Slovenska voščila morajo biti polna slovenskega duha, ki se kaže v značilni povezanosti s katoliško vero. To je naš namen, ki nas vodi pri izdajanju razglednic. Zato upamo, da boste z veseljem segli po naših razglednicah sami in jih tudi drugim priporočili. Izšle bodo tako sredi marca. Cene običajne. Sprejemajo se naročila vnaprej.

Vodstvo salezijanskega sotrudništva
Rakovnik, Ljubljana 8

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice.

Kastelic Marija, Ljubljana;
Prah Ema, Sv. Križ;
Žičkar Franja, Sevnica;
Dular Matija, Podboršt;
Žmaher Miha, Žice;
Jeras Frančiška, Ljubljana;
Novak Terezija, Banovci;
Novak Marija, Banovci;
Jenko Marija, Med. Izlake;

Aljančič Ana, Križe;
Cuderman Marjeta, Babni vrt;
Jeriček Uršula, Ljubljana;
Kvin Ana, Ljubljana;
Juranovič Marija, Banovci;
Kofoj Alojzija, Petrovče;

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

Kako je nastajal prvi don Boskov mladinski dom

Zadnjič smo si na hitro odgovorili na vprašanje, kaj je salezijanski mladinski dom. Rekli smo, da je mladinska ustanova, ki ima namen, „privabiti mladino s prijetno in pošteno zabavo, jo temeljito poučiti v resnicah svete vere ter jo navajati k spolnjevanju dolžnosti dobrega kristjana“.

Danes pa si oglejmo zgodovinski potek dogodkov, ki so oddaleč pripravljali ustanovitev prvega don Boskovega mladinskega doma.

Takole nam o tem pripoveduje Peter Ricaldone, vrhovni predstojnik Salezijanske družbe:

Nenavaden razmah salezijanskih ustanov moramo pripisovati posebnemu blagoslovu božjemu in pa granitnemu temelju, na katerega je don Bosko postavil vse svoje delo. Ta temelj je mladinski dom. Mladinski dom je najuspešnejše sredstvo za pouk in vzgojo po načelih krščanskega nauka, v katerem je osredotočena vsa jasnost in moč razodetja božjega, ki ga je sam Jezus Kristus prinesel na svet z namenom, da bi se to nebeško semence razrastlo v mogočno drevo v rešenje vseh ljudi.

Za vsakega kristjana je sladak in svet spomin na Betlehem, kjer je z Jezusom vred vzklila njegova vera. Podobno bi moral biti za vsakega vernega uda don Boskove družine sladak in svet spomin na mladinski dom, pravo zibelko Salezijanske družbe.

Kdor proučuje nastanek mladinske-

ga doma, ta predre v globine očetovega srca, iz katerega je vzklilo vse salezijansko delo; ta se povzpne do nebeškega izvirka, kjer se lahko napije duha velikega Očeta.

Prva klica mladinskega doma.

Lahko bi mi kdo zastavil tole vprašanje: Kdaj je pravo v pravem začel don Bosko z mladinskim domom? Odgovor ni lahek. Ali mar žito vzklije tedaj, ko se med grudami plašno, skoraj nezaznavno pokažejo prvi nežni končki zelenih bilk? Da, tako smo navajeni govoriti. Toda ali ne bi bilo bolj prav, ko bi rekli, da se je pravo kaljenje začelo v zemlji, kjer se je seme prečudno spremenilo, da je poglala rastlina? Ko le-ta pride ven, nam naznani, da je vzklila; vendar pa se je to kaljenje postopno izvršilo na tihem v dobi, ki bi jo lahko imenovali razvojno; njene važnosti se novinec morebiti ne zaveda, toda kdor zna in hoče poizvedovati za zadnjimi vzroki, da zmeri postanek in moč učinkov, jo proučuje in občuduje.

Zato pa si to dobo daljne priprave in razvoja dobro oglejmo, preden bomo razpravljali o začetku mladinskega doma. Nikar se ne mudimo s tem, da bi le občudovali rastlino, čeprav še vso nežno, pa vendar že razcvetelo; oglejmo si rajši njeno življenjsko koreninico, iz katere srka življenje in razvoj. Ob ogledovanju prve klice mladinskega doma se bo poživila naša

Devetletnemu Janezu Bosku se v sanjah razodene njegovo poslanstvo.

vera in pomnožila naša sreča. Pred nami bo vstal mladinski dom ožarjen z nadnaravno lučjo, kakor ga je gledal v onih čudovitih sanjah Janez Bosko v skromni hišici v Becchijih, ko je bil komaj devet let star. V njih je mali Janezek spoznal ne samo torišče in namen svojega prihodnjega udejstvovanja, ampak tudi vzgojni sestav, ki naj se ga oprime, in prelepe sadove, ki jih bo z njim dosegel.

„Glej, to je tvoje torišče,“ je rekla Janezku plemenita Gospa. „Postani ponižen, srčen in krepak; kar zdajle vidiš, da se dogaja s temi živalmi, to ti stori z mojimi sinovi.“

In Janezek, ki je bil že od nežne mladosti navajen hoditi za božjim navdihom, je pričel takoj z delom na torišču, ki mu ga je odkazala božja previdnost. Ni še izpolnil desetega leta in že je apostolsko vplival na sovaščane v Murialdu. Ali ni to mladinski

dom, pa čeprav šele v zametku, v prvih obrisih, kar Janezek začne l. 1825., posluščujoč se skromnih sredstev, ki so primerna njegovi starosti in izobrazbi?

Imel je izredno bister spomin, vseč so mu bile knjige, pazljivo je poslušal pridige, zbiral je lepe zgleds in dogodbe. Vse to mu je dobro služilo pri vzgoji mladih poslušalcev. Samo en namen je imel: vzbudil bi rad v njih ljubezen do čednostnega življenja. Uspehi so bili razveseljivi. Saj je vse hitelo k njemu, da bi občudovali njegovo spretnost pri igrah in da bi slišali njegovo otroško pa tako toplo besedo.

Kaj bo neki iz tega otroka?

Se spominjate onega ljubkega prizora? Dobra mati Marjeta je vsa zamaknjena v svojega ljubega Janezka, ki sredi travnika izvaja težke vaje na vrvi. Mnogo otrok pa tudi odraslih ljudi stoji v velikem krogu in vsi mu navdušeno ploskajo. Njena prijateljica, Katarina Agagliati, vneta poslušalka malega govornika, se približa presrečni materi, pokaže na malega apostola in pravi: „Kaj misliš, Marjeta?“ Kakor bi se prebudila iz globokih sanj, se zdrzne, upre pogled v svojo prijateljico in jo vpraša: „Kaj neki misliš, da še bo iz mojega sina?“

Tudi prebivalci Ain-Karina so se spričo čudovitih dogodkov, ki so spremljali rojstvo Janeza Krstnika, povpraševali med seboj: „Kaj neki bo iz tega otroka?“

Znani so dogodki onih prvih mučnih in težkih let. Mati Marjeta je morala radi ljubega miru v hiši poslati Janezka v Moncucco k Moglievim. Saj jo je neprestano vznemirjal Janezkov polbrat Anton. Gospod je hotel preizkusiti bodočega apostola mladine v topilniku mnogih bridkosti in težav.

Bridka je bila ločitev za dvojce tako rahločutnih src. Trinajstletni Janezek je nadaljeval tudi v Moncuccu apostolsko delo, ki ga je tako uspešno započel v Becchijih. Tako je ob neizmernem veselju tamošnjih dobrih ma-

ter zrastel pri Moglievi hiši drug praznični mladinski dom v zametku.

Pozneje, leta 1836., je obiskoval šolo v Castelnovu. Medtem se je priučil tudi najrazličnejših obrti. Pri vsem tem pa ni pozabil na svoje poslanstvo. Pritegnil je k sebi veliko število dečkov in je tudi med njimi razvil uspešno apostolsko delo. Vedno isto torišče, isti program, isti način! Zdi se, da neprestano stojita ob njem častiljivi Gospod in plemenita Gospa iz prvih sanj. Na prijeten način, s pošteno zabavo uči dečke krščanskega nauka in vodi njih duše k Bogu.

Že takrat si je želel, da bi tudi vsi duhovniki ravnali tako. Občudoval je sveto življenje svojega župnika Jerneja Dassana; a kaj, ko je pa bil tako malo prijazen z otroki. „Ah,“ je nekega dne potožil mami Marjeti, „če bom jaz kdaj duhovnik, se bom bolj približal otrokom; zbiral jih bom okoli sebe, njim bom posvetil vse svoje življenje.“

Duh sv. Frančiška Saleškega, duh samega božjega Zveličarja, duh žrtvujoče se ljubezni je rasel in se krepil v njem. Ta duh je bil pozneje gibal vsega njegovega vzgojnega sestava.

Od l. 1831. do l. 1841. je živel v Chieriju, kjer je izpopolnjeval svojo izobrazbo z gimnazijskimi in našo z modroslovnimi ter bogoslovnimi študijami. Tudi v tem razdobju, ki je bilo brez dvoma najvažnejše v njegovem življenju, ni pozabil na mladino, pa čeprav ga je vsega prevzela priprava na duhovniški poklic. Posluževal se je svoje učinkovite besede, da bi obvaroval mladino greha, da bi jo poučil in popeljal v cerkev. Posluževal se je tudi zabavnih iger in veselih izletov, samo da bi jo privezal nase in na Gospoda.

Vprav v Chieriju, v senci tega skromnega prazničnega mladinskega doma, se je porodila tudi slavna „Vesela družba“, prva znanilka premnogih krožkov, odsekov in družb, ki bodo pozneje krepka hrbtenica mladinskih domov.

Prvi don Boskov mladinski dom, ko mladi Janez z zabavo zbira krog sebe mladino in jo varuje hudega.

Dne 6. junija l. 1841. je don Bosko opravil svojo prvo sveto mašo pri oltarju Angela Varuha v cerkvi sv. Frančiška Asiškega.

„V tem letu“, piše don Bosko, „sem bil pet mesecev za kaplana pri domačem župniku. Delo je bilo moje največje veselje. Najrajši sem pa poučeval otroke katekizma, rad sem se mudil med njimi, rad sem se pogovarjal z njimi.“

Čudovito preoblikovanje v zemlji skritega semena gre proti koncu. Pogonale so že čvrste korenine in je samo še vprašanje časa, kdaj bo vzbrstela krepka rastlina, ki bo v kratkem, še bolj utrjena v mrazu preizkušenj, razprostrla kot svetopisemsko drevo svoje veje čez vso zemljo.

Otrok božji blagoslov

V Nazaretu, kjer je stala nekoč Marijina hišica, stoji danes cerkev. Pred glavnim oltarjem je napis: „Verbum caro hic factum est“ — „Tukaj je Beseda meso pastala.“

Odkar je božji Sin postal človek, da bi kot nebogljjen otrok stopil na zemljo, je otrok nekaj svetega. Sveta je tudi čast materinstva!

Znameniti slikar Jožef Furerich je ovekovečil v lepi sliki Marijina čustva, ko je spočela od Sv. Duha... Zatopljena v resno razmišljanje stopa Marija čez ljubko gozdnačo pokrajino. Nad njo plavajo angeli. Prvi poje, drugi troši cvetje na pot, tretji pa vihti kadilnico. Lepa in pomenljiva slika!

Petje in cvetice so namenjene bodoči materi. Kadilo pa ni namenjeno Mariji, marveč Jezusu, ki mu je s svojim „fiat“ — zgodi se! — pripravila tabernakelj pod čistim srcem.

Vsaka mati zasluži cvetje in petje.

Don Bosko kot deček uči svoje tovariše krščanskega nauka.

Ista ljubkost in milina, ki obdaja Marijo, je lastna vsaki materi, ki z ljubeznijo Device Marije pričakuje otroka in ga z velikimi žrtvami vzgoji za Boga.

Otrok je sveta stvar.

Koliko dobrih kali spi v otroku, koliko nad se plete okrog njega!

Otrok je svet staršem, ne le, ker bo opora njihove starosti, marveč ker se bo v otroku nadaljevalo tudi njihovo življenje.

Otrok je svet narodu. Narodna moč in bodočnost je v otroku, v mladini.

Otrok je svet Cerkvi. Otroci so novi člani Cerkve, so novi udje skrivnostnega Kristusovega telesa. Oni so kakor novi poganjki na drevesu.

Otrok je ljub Jezusu Kristusu. S kakšno ljubeznijo je Kristus sprejemal otroke! Pokaral je apostole, ko niso pustili mater z otroki k njemu: „Pustite otročičem, naj prihajajo k meni, in ne branite jim, zakaj takih je nebeško kraljestvo... In objemal jih je, polagal nanje roke ter jih blagoslavljal“ (Mr 10, 14-16).

Učencem pa je pri drugi priliki zabíal: „Glejte, da ne boste zaničevali katerega teh malih; zakaj povem vam, da njih angeli v nebesih vedno gledajo obličje mojega Očeta, ki je v nebesih“ (Mt 18, 10).

Kaj bi šele rekel Jezus tistim, ki ne puste, da bi otroci stopili v družino? Takim, ki nočejo prispevati novih članov narodu in Kristusovi Cerkvi? Kaj bi rekel tistim, ki so sicer dali otroku telesno življenje, pa uničujejo v njem podobo božjo? Kaj bi rekel takim, ki ne smatrajo otroka za sveto stvar, za blagoslov božji, ampak za nadležno breme?

Leonida, mučenec prve krščanske dobe, ni pretiraval, ko je pogostokrat pokleknil pred zibelko svojega sinka Origena in molil. Pravil je ženi: „Molim Svetega Duha, ki prebiva v duši mojega sina.“

To je res pravo krščansko pojmovanje osebne vrednote otroka. Res *sacra puer* — sveta reč je otrok, so pravili že pogani.

Otrok blagoslov staršem.

Otrok ni le sveta stvar, ampak je tudi božji blagoslov, zlasti staršem. Saj ravno slabošne otrokove ročice najmočnejše združujejo družino, posebno očeta in mater.

Zapuščeno in žalostno stoji staro drevo, ki so ga jesenski viharji oropali uvelega listja. Prav tako žalostno in zapuščeno je življenje priletnih zakoncev, ki so imeli strah pred otrokom in niso hoteli božjega blagoslova v hišo. Osamljeni gredo grobu nasproti. Tisti zakonci pa, ki so z veseljem sprejemali vsakega otroka, so podobni mogočnemu košatemu hrastu, na katerem vedno znova gnezdiijo pički. V starosti z veseljem gledajo v družine svojih sinov in hčera, vnukov in vnukinj, kako se vedno znova prikazujejo zibelke in v njih smejoči se malčki.

Imeli bodo koga, ki jim bo zatislil trudne oči, ki se jih bo spomnil pri molitvi.

Krščanskim družinam, krščanskim staršem je otrok znamenje božje dobrote, jim je pravi blagoslov. Zato jih tudi ljubijo. Najlepši okras družine je lepa zibelka z nedolžno stvarco.

Preprosta, še mlada mati treh otrok je ležala v bolnišnici. Duhovnik jo je obiskal in ji v tolažbo rekel med drugim: „Mislim, da je največja sreča za poročeno ženo, če ima dobrega moža in pridne otroke.“ „Res je,“ odgovori bolnica, „še nikdar nisem obžalovala svojega koraka, čeprav sem morala že mnogo prestati.“

Bog je že v raju ustanovil zakonsko zvezo, da bi se množil in nadaljeval človeški rod na zemlji. Po otroku pa se medsebojna ljubezen med možem in ženo pogloblja in poživlja. Pri vsakem novodošlem otroku se čutijo starši tesneje povezane. Kaj je lepšega za starše, kot nedolžen nasmeh

Oj mladost ti moja...

otročička? In kaj je plemenitejšega kot nesebična ljubezen? Ta živa medsebojna ljubezen med možem in ženo spodbuja oba, da delata in se trudita za blaginjo družine.

Blagoslov bratom in sestram.

Otroci v številni družini se že zgodaj navadijo na odpoved in žrtve, češ saj so poleg nas še drugi, in tako dobro pripravljeni stopijo v življenje, ki je itak neprestan boj za obstanek. In prav zaradi tega je četrti, peti... osmi otrok blagoslov za brate in sestre, majhne in velike. Drug ob drugem se obrusijo in si tako izgadijo značaj, ki se zna žrtvovati, ki zna tudi kaj prenesti. Iz robotih, okornih otrok postanejo vljudni, potrpežljivi in olitani ljudje.

Poglej na prod! Samo izgajeno kamenje leži okrog in okrog. Kako je to? Kje daleč v hribih se je utrgal plaz kamenja; gorski potok ga je valil naprej, prišlo je v reko in se kotalilo dalje po njej. Drug ob drugem so se kamni obrusili in se izgadili. — Isto je v družini, kjer je več otrok. Drug drugega vzgajajo in tako olajšajo vzgojo svojim staršem.

Iz številne družine pridejo navadno

Že zgodaj misli, kaj ji prinese življenje.

bolje vzgojeni otroci prav zato, ker tam ne vzgajajo samo starši, ampak se vzgajajo tudi otroci sami med seboj. Otroci niso le najboljši tovariši pri igri, temveč tudi zelo dobri vzgojitelji bratom in sestrām. Pri igri morajo marsikaj potrpeti, morajo se ozirati tudi na druge in se marsičemu odreči. Nehote spozna otrok, da ni on glavna in edina oseba, marveč so poleg njega še drugi, ki imajo prav toliko pravic. V številni družini med otroki ni mesta za samoljubje. Pride sicer do trenja, toda robotosti se izgadijo same po sebi.

Blagoslov za narod in domovino.

Zgodovina pripoveduje o mnogih narodih, ki so bili in jih ni več. Kažejo nam tudi njih grobove, nad katerimi se dvigajo ruševine ogromnih stavb kot njih nagrobni spomeniki. Da, tudi narodi, najmočnejši narodi morajo izumreti, kot so v resnici izumrli stari Egipčani, Asirci, Babilonci, Grki in Rimljani.

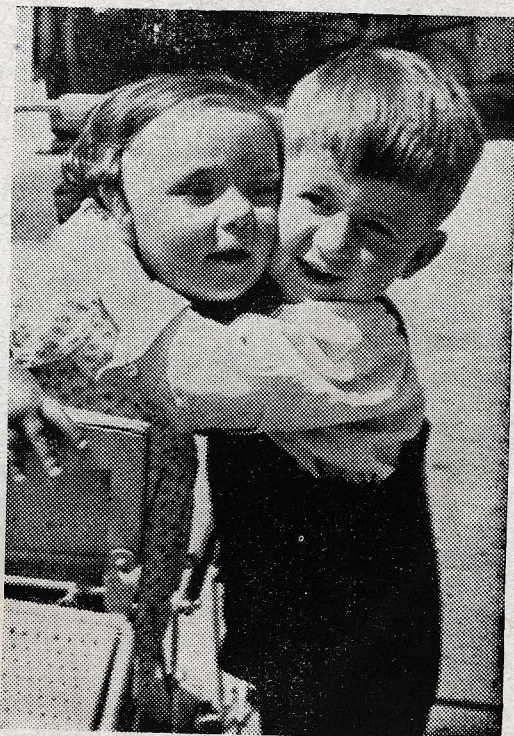
Toda kako more velik narod izumreti? Poslušajmo, kaj pravijo poznavalci. „Zdrav in velik narod morejo zunanji dogodki, kot so vojske, lakota, boleznī, v razvoju zavreti, a uničiti se

more le sam...“ Narodi izumrejo torej le po samomoru.

Grobokop narodov — Malthus je pred 150 leti dejal, da mora država samo za to skrbeti, da število otrok ne bo preveliko, za vse drugo bodo državljani sami poskrbeli. Danes ne mislijo več tako. Da, padli so celo v nasprotno skrajnost: samo da bo mnogo otrok, pa naj bodo zakonski ali nezakonski!

Slovenec je dne 29. januarja 1939. leta prinesel sledeče: „Na podlagi številk opazamo, kako polagoma ugaša življenjska volja narodov do potomstva. Kakšna je usoda narodov brez otrok, vidimo pri Grkih in Rimljanih. Kakor so l. 200. po Kr. opustele cele pokrajine, tako danes razpadajo cele vasi, ker ni več zadosti prebivalstva. — V Združenih državah Severne Amerike pada prebivalstvo tako, da bo na primer mesto, ki šteje zdaj 300.000 duš, v sto letih štel le še 100.000 pre-

Midva se imava rada, rada, rada, oj rada prav zares!

bivalcev. Vštric z npravstvenim propadanjem, ki v stremljenju za čim udobnejšim življenjem po amerika odklanja žrtve, ki jih nalaga skrb za bodoče rodove, gre gospodarski in socialni nered, ki enim dovoljuje kupičenje gmočnih dobrin, dočim drugi pogrešajo najpotrebnejše za življenje.“

Ako se to dogaja z velikimi narodi, da v stoletjih izginejo s površja zemlje, kaj bo šele z majhnim narodom! Koliko prej bo ta izginil! Družina je osnovna celica vsega naravnega družabnega življenja. Žal, da to tudi mi Slovenci prepočasi spoznavamo. Še vedno se sliši, da družine z mnogimi otroki gledajo po strani. Danes se je pridružilo še nekaj drugega: hišni posestniki, ki dajejo stanovanja v najem, zastavijo povpraševalcu prvi pogoj: ako nimate otrok, sicer ne dam stanovanja. In tako delajo — ljudje božji, strmite! — celo tako imenovani katoliški ljudje! Katoliški pač po krstnem listu, po življenju pa gotovo ne.

Jasno pa je, da kakor hitro začne življenjska sila naroda tako usihati, da je več rakev kot zibelk, potem zmanjka osnove za zdravo gospodarsko življenje. Za o družina s številnimi otroki po vsej pravici zasluži, da ji

državna oblast posveti prvenstveno pozornost. Olajšati se ji morajo davčna bremena in šolnina pri šolanju, zvišati doklade; ko gre za službe ali delo, morajo očetje takih družin brez dvoma imeti prednost pred drugimi enakovrednimi kandidati.

Maršal Petain je povedal Francozom ob strašnem porazu: „Imeli smo premalo otrok.“ — Pred sto leti so bili Francozi razen Rusije najštevilnejši evropski narod. Ko bi se bili ravnali po naravnih in božjih postavah, bi jih bilo danes več kot sto milijonov in bi se jim ne bilo treba bati nikogar.

Prav isto bi bržčas vsak pošten in uvideven narodni voditelj mogel in moral povedati prenekateremu narodu v Evropi in tudi drugje po svetu. Grešili so v tem oziru in greše vsi, najbolj pa imoviti narodi! Torej revščina ni končni razlog za omejevanje rojstev! Ako se narodi še pravi čas ne izmodre, jih utegne zadeti še hujša usoda.

Potemtakem je otrok res velik blagoslov, blagoslov staršem, blagoslov bratom in sestram, pa tudi blagoslov za narod in domovino. In gorje si ga tistemu, ki bi se drznil posegati v naravne in božje račune.

Jezusovemu redniku

*Izmed človeštva si edini,
ki večni Bog te je izbral,
da tvoji srečni je družini
Zaklad najdražji v varstvo dal.
Na glavi res ne nosiš krone,
in ne odevaš se v škrlat.
Bogastvo zemeljsko zatone.
V svetosti pa si ti bogat.*

*Čeprav ti znoj oroša čelo
in žulji so ti na rokah;
pri trudu dnevnem zreš veselo,
skrb pri pretečih ni te strah.
Pred sabo gledal si z Marijo:
nebeško Dete in Boga,
ki s križem našo hudobijo
je nase vzel in greh sveta.*

*Zveličar je pokoren tebi,
kot sin očeta, ljubi te.
Ti radostno v naročje k sebi
privijaš Njega na srce.
Kdo toliko nadzemske sreče
okusil je kot Jožef ti?
V srce tolažba rajska teče,
kdor združen z Jezusom živi.*

*Ko smrtni čas ti je napočil,
Zveličar je ob tebi stal.
Kdaj srečnejši se duh je ločil
in v večnost šel z zemskih tal?
O, daj, da združeni živeli
v življenju bomo z Jezusom,
da pridemo kedaj veseli
pod tvojim varstvom v rajski dom.*

Slavko Ljubniški.

„Spoštujmo katoliške duhovnike in skrbimo za duhovske poklice!“

Vezilo vrhovnega predstojnika za 1. 1941.

Pomni človek, da si prah

Na robu gozda raste ostrožica. Tako samovoljno zaokroženi so njeni temno-zeleni listi. Mehko upogljiva in trdno oblikovana so vitka stebela. Cvet se zdi, kakor da je urezan iz težke svile, in modrino ima, bleščečo kakor dragulj, da napolnjuje ves zrak vsenaokoli. In zdaj bi kdo prišel in odtrgal cvetlico in potem bi se je naveličal ter jo vrgel v ogenj...: malo trenutkov in vsa žarna krasota bi bila drobna sled sivega pepela.

Kar pa je tu v malo trenutkih napravil ogenj, to dela čas neprestano z vsem, kar živi: z lično praprato,

z visokim lučnikom, z mogočno s'oječim hramom. Dela z lahkim metuljem kakor s hitro lastavico. Z malo, okretno veverico in s težkim juncem. Vedno je isto, pa naj se zgodi hitreje ali počasneje; pa naj bo rana ali bolezen, ogenj ali glad ali kar koli: Nekoč bo vse cvetoče življenje pepel.

Iz krepke postave kupček redkega prahu, ki ga razpiha vsak veter. Iz svežlih barv sivkasta moka. Iz toplo kipečega, čutečega življenja rečna, prst; manj kakor prst: pepel!

Tako je tudi z nami. Kako nas zmrazi, če pogledamo v odprti grob in vidimo poleg nekoliko kosti nekaj perišč sivega pepela.

„Pomni človek:

da si prah

in da se v prah povrneš!“

Minljivost, to pomeni pepel. Našo minljivost, ne minljivost drugih. Našo; mojo! Moj konec mi napoveduje, ko mi mašnik v začetku postnega časa s pepelom nekoč sveže zelenih vejic minule cvetne nedelje začrta na čelo križ:

„Memento homo,

quia pulvis es

et in pulverem reverteris!“

Vse postane pepel. Moja hiša, moja obleka in oprava in denar; njiva, travnik in gozd. Pes, ki me spremlja, in žival v hlevu. Roka, s katero pišem, in beroče oko in vse moje telo. Ljudje, ki sem jih ljubil; in ljudje, ki sem jih sovražil; in ljudje, ki sem se jih bal. Kar se mi je na zemlji zdelo veliko in majhno in zaničljivo, vse je pepel, vse...

(Guardini: SVETA ZNAMENJA)

MATI IN OTROK

Mati je drevo, otroci so sad; po sadu se drevo spozna.

Mati je cvet, otroci so čebele; toliko medu naberejo, kolikor ga v cvetu najdejo.

Mati je ura, otroci so kazalci; ti kažejo, kako ura gre in koliko je vredna.

Mati je krmilo, otroci so ladjica; ta gre tja, kamor jo krmilo usmeri.

Po dolgem času...

(Piše msgr. Jožko Kerec.)

Čaotung, 18. novembra 1940.

Gospod urednik!

Dolgo se nisem oglasil pri Vas in že gotovo mislite, da sem vas pozabil ali se odtujil. O ne, vsak dan moje uboge molitve goreče hitijo k Bogu za vas vse, za sobrate in naše drago sotrudištvo, za ves naš ljubi naraščaj in za naše nove mašnike. Le moja posebna služba je nekoliko kriva, da sem bolj tih, kakor pa sem bil v preteklih letih.

Že drugo leto sem daleč izven našega zavoda v Junanfuju in opravljam službo apostolskega administratorja v apostolski prefekturi Čaotung. Slišali ste gotovo od msgra Čenga, v kakem položaju je pustil to prefekturo in v kako težkih in razdrpanih razmerah sem moral jaz prijeti za vodstvo te mlade cerkvene pokrajine. Sveta stolica mi je naročila, da naj le za krajši čas prevzamem in organiziram tukajšnje delo ter uredim vse težke razmere, ki so se v začetku porodile; in potem da bo kmalu imenovan kak domačin in jaz bom razrešen.

V tem zaupanju in iz ljubezni do domačih (avtonomnih) misijonov, sem prevzel službo in se lotil dela. Za dolga popotovanja in vizitacije sem porabil ves razpoložljivi čas. Tako sem opustil dopisovanje, kar je menda pri vas že zbudilo sum, da sem vas pozabil. Ne, nisem vas pozabil, ampak služba je težka in zelo odgovorna. Moj položaj tukaj je tako kočljiv, da

ne bi rad dal v javnost moje nove službe. Toda ker o namestniku še vedno ni glasu in ne vem, kdaj bo prišlo do kakega imenovanja, sem rajši prelomil moj dolgi molk in vam povem, kje sem in kaj delam.

Bližajo se nam prelepi božični prazniki. Ne smem iti mimo, ne da bi vam poslal svoje pristrčne čestitke, vsem gg. sobratom, sotrudištvu in vsem našim dragim misijonskim prijateljem in dobrotnikom tam v daljni domovini. Oh, kako bom v tej odljudni in samotni puščavi goreče molil za vas vse na sveti večer. Pošiljal bom ne samo vam goreče pozdrave, temveč tudi vroče molitve k božjemu Zveličarju, naj bogato obdaruje in obisiplje s svojimi nebeškimi darovi, posebno z ljubim mirom, vse naše dobrotnike, ki nam tako pridno pomagajo reševati naše uboge pogane na teh tako obširnih misijonskih poljanah. Vsem naj ljubi Zveličar prinese mnogo blagoslova in varstva in vse naj napolni z novim navdušenjem za misijone med pogani.

Kljub tolikemu težkemu delu sem z božjo pomočjo odprl preteklo leto pripravljalnico (probatorium), letos sem se pa lotil zidanja Malega in Velikega semenišča za to prefekturo. Hvala Bogu, danes je prva polovica načrta že pod streho. K novemu letu bomo že pričeli z Malim in upam istočasno tudi z Velikim semeniščem, zakaj naši štirje bogoslovci so se zaradi neprestanega bombardiranja ja-

ponskih letal vrnil iz Junanfuja v Čaotung. Sedaj smo pričeli zidati tudi bolnišnico za naše slovenske šolske sestre iz Slov. Bistrice. Če nas bodo sovražni železni pišči pustili pri miru, jo bomo mesca avgusta prihodnjega leta že pod streho imeli, vsaj en del bo lahko že za porabo.

Naše sestre prav pridno pomagajo pri spreobračanju poganov, zlasti z obiskavanjem bolnikov in s požrtovalnim delom v disperanzerju. Samo

za nove poklice s tem, da sem odprl pripravljalnico in začel zidati semenišče.

Upam, da se bo uničujoča vojska kmalu končala in se povrnejo mirni časi. Prav tako mislim, da bo kmalu imenovan nov apostolski prefekt in bom jaz tako ne samo razrešen službe, ampak mi bo tudi dana možnost, da se bom zopet smel vrniti v domovino na kratek odpočitek in odmor. Zelo me je zmučilo že zidanje novega za-

Divji rod Mancí v prefekturi Čaotung na Kitajskem.

sestra Imakulata je nekaj sto ljudi pripravila na sveti krst in nad šest sto jih je sama krstila na smrtni postelji.

V vseh katoliških središčih smo ustanovili tudi Katoliško Akcijo, ki prav pridno pomaga misijonarjem. Vendar pa moram reči, da nas je Bog hudo obiskal s preizkušnjami: izmed dvanajst duhovnikov sta mi dva umrla, dva ležita na bolniški postelji, dva pa sta v semenišču. Tako ostane samo šest duhovnikov, ki delajo na obširnem polju med ljudstvom. Iz tega lahko razvidite, kako silno potrebujemo duhovnikov. Zato sem se pri organizaciji misijona najprej lotil dela

voda v Junanfuju, nato so me hudo zdelali roparji, potem pa me je še tukaj doletela tako težka in odgovorna služba, kjer sem potrošil mnogo telesnih moči po vizitacijah in z gradbo semenišča in bolnišnice.

V upanju na skorajšnje svidenje vas vse prav lepo pozdravljam; obljubljam, da bom za vas daroval svoje molitve in trpljenje, ter se vsem goreče priporočam v svete molitve tam pri Mariji Pomočnici. Vam in vsem našim misijonskim dobrotnikom hvalno vdani

Jožef Kerec
apostolski administrator

PO SALEZIJSKEM SVETU

Don Boskov dom v Celju

Z novim šolskim letom je zaživel pri nas novo življenje. V zavod je prišlo 30 notranjih gojencev, konviktorcev, ki se pod don Boskovim in Marijinim varstvom počutijo kar najbolje. Razigrano veseli med odmorom, vestno zbrani v učilnici in šoli ter srčno pobožni v kapeli: to je znak pravih don Boskovih gojencev. Na praznik Brezmadežne so nam že samostojno pripravili ljubko akademijo.

Veselo je tudi med našimi mladinci. Ob lepem vremenu na dvorišču, sicer pa v notranjih prostorih, je toliko veselja, smeha in razigranosti, da bi nevajenim ušesom bilo kar preveč, a mi se držimo don Boskovega načela: „Vse drugo, samo greha ne!“

Gledališko sezono smo pričeli 15. septembra z igro: „Kralj podzemlja“. To vam je bilo nekaj za Gaberje! Gledalci so se v to igro tako uživali, da so pozabili, da je samo predstava: ogorčeno so protestirali proti krivicam in zapletitvam, ki so se vršili na odru. Konec koncev se je pa le vse srečno in pravično rešilo v neizmerno veselje gledalcev. S to igro smo tudi gostovali na lepi Polzeli. Veleč. g. župnik in duhovni svetnik Ivo Pirc, g. župan — sam navdušen prosvetni delavec —, fantovski odsek, naš požrtvovalni voznik in še mnogo drugih so nam šli vsestransko na roko in nam tako zagotovili moralni in gmotni uspeh. Še kedaj na svidenje!

Da tudi sv. Miklavž na nas ni pozabil in mi nanj ne, se razume samo ob sebi! Še parklji so bili kar moč „sodobni“ in so nam brali levite iz

„vražjih cajteng“. Vsak mesec se zbere lepa skupina mladincev okrog obhajilne mize; posebno lepo število jih je bilo za Brezmadežno. Za to slovesnost so jim prijatelji FO preskrbeli obilen zajtrk. Na narodni praznik 1. decembra smo imeli lepo uspelo akademijo. Naš odsek je priredil še ganljivo komemoracijo za našim velikim narodnim očetom dr. Antonom Korošcem. Za božične praznike smo pa gledali lepo božično igro „Luč nevernikov“.

Za vzgojo srca in izobrazbo duha skrbimo na tedenskih sestankih. — Da bi bilo naše delovanje čimbolj povezano s starši, smo priredili sestanek roditeljev 17. novembra in 26. januarja. Prvič so naši fantje priredili vzgojno igro: „Kje je sreča“, drugič pa so naši najmanjši zaigrali svojim atekom in mamicam pravljico igrice „Boj za mamico“. Obakrat je predaval naš g. katehet dr. Alojz Tomc.

Pozabiti ne smemo velikega dela, ki se vrši v naši kapeli: nedeljska služba božja, lepe pridige, zanimiv krščanski nauk, devetdnevne, tridnevne, privlačno ljudsko petje in številne spovedi. Zato se stalno množi število obiskovalcev naše kapele, da nam je že kar pretesna.

Ves mesec januar je potekel v znamenju priprav za don Boskov praznik. Letos, ko obhajamo stoletnico salezijanskega delovanja, smo proslavili naš praznik še posebno slovesno. Naj navedemo, kaj je o tej slovesnosti pisal „Slovenec“ z dne 5. februarja letošnjega leta:

„Salezijanski Mladinski dom v Gaborjih je v nedeljo dne 2. februarja obhajal praznik sv. Janeza Boska, ki je varuh zavoda in kapele, v kateri je vsako nedeljo in praznik petkrat služba božja.

Na predvečer je na pročelju zavoda blestel razsvetljen križ, ki je svetil daleč med širna delavska naselja celjskih predmestij. V oknih pa

Jurak ob asistenci domačih gospodov blagoslovil novi zvon, ki je dobil ime Janez Bosko. Novi zvon tehta okrog 80 kg in je bil vlit v Zagrebu. S svojim donečim glasom bo zvon segel nekaj kilometrov daleč naokrog in naznanjal čas in uro službe božje.

Po blagoslovitvi je g. opat prijel za kladivo in trikrat udaril na zvon. Za njim so ponovili isti obred glavni

Caotung na Kitajskem: *Katoličani iz Lakuja ob pastirski vizitaciji msgr. Kereca.*

so žareli transparenti s pomenljivimi svetopisemskimi prizori. Ob pol 8 so bile slovesne večernice, pri katerih je ljudstvo do malega napolnilo prostorno kapelo.

V nedeljo zjutraj je pri prvih dveh mašah ob šestih in ob sedmih pristopila k obhajilni mizi množica odraslih in moške mladine.

Ob osmih je bil blagoslov sveč, nato slovesna sv. maša, ki jo je opravil ravnatelj zavoda g. Pavel Alfonz. Med sv. mašo je pel deški zbor notranjih gojencev-dijakov in mladincev.

Ob desetih je celjski opat g. Peter

dobrotniki, ki so velikodušno prispevali za zvon, in sicer: ga. Golobova, ga. Belakova, ga. in g. Possnig. Nujni opravički so zadrževali velikega prijatelja in dobrotnika zavoda g. stavbenika in mestnega svetnika Gologranca, da se slavnosti ni mogel udeležiti.

Po blagoslovitvi je g. opat zbrani množici polagal na srce nujno potrebo posvečevanja Gospodovega dne. Nato je sledila še glavna slovesna sv. maša, pri kateri je pel mešani zbor. Pri obeh poznih mašah je ljudstvo napolnilo kapelo do zadnjega kotička in

vežo, ki je v zvezi z kapelo. Ob petih zvečer je mladina uprizorila pred zasedeni dvorani lepo uspešno igro „Križarska vojska otrok“.

Blagodejni vpliv don Boskovega doma na okolico vedno bolj raste. Saj se je v preteklem letu razdelilo v kapeli nad 18.000 sv. obhajil. Pravi razmah pa bo prišel šele, ko bo dograjeno glavno krilo z dvorano, učilnica-

mi in drugimi prostori za okoliško mladino, ki bo imela v Domu ne samo zavetje, ampak bo dobivala tudi umsko in versko-nravno vzgojo. Trdno upamo, da se bo to delo celjskim salezijancem kljub težkim časom posrečilo z moralno in gmotno podporo dobrotnikov ter mestnih in cerkvenih oblasti.“

Rakovnik

Po naključju je zašlo v uredništvo pismo, ki ga je študent Janez z Rakovnika pisal svojemu bivšemu sošolcu Jožetu na Radno. Ker pismo lepo osvetljuje vse zadnje rakovniške dogodke, ga v celoti priobčujemo in hkrati oba prizadeta za zamero prosimo.

Dragi Joža!

Sedaj sem jaz na vrsti, kaj ne, da se oddolžim za Tvoje obširno in sočno pismence. Kakor je razvidno iz pisma, si res srečen in zadovoljen ob don Bosku. Tudi jaz sem tega vesel, zakaj pa ne, saj sva si bila vedno dobra prijatelja. Te dni sem več kot kdaj mislil na Tebe, na Tvojo nedadno in nesluteno odločitev, ki me v živo zadela in mi dala...; tega Ti sedaj še ne morem povedati, pa drugič. Začniva rajši z novicami, ker vem da jih komaj čakaš, mogoče boš potem sam sklepal.

V „rakovniškem kurniku“ je letos kar prijetno. Sicer je pa ime „kurnik“ sedaj ob kredit in ni več v rabi, kot je bilo svoj čas. Vse življenje se je v zavodu tako lepo zasukalo, da je kar lepo in fletno. Da ne boš mislil, da sem se mogoče pomenišil, Ti kar naprej povem, da govorim stvarno. Gospod svečnik in njegov zvonec mi včasih dvigneta lase pokonci, končno pa le zmeraj bolj uvidevam resničnost izreka: „Serva ordinem et ordo servabit te.“ (Ta izrek namreč že vsak predstojnik poje pri večernih govorih, zato ga znam na pamet.) Zategadelj se takoj uklonim.

Ker govorim o nevšečnostih, ti še omenim, da mi je zelo nerodno zjutraj tako dolgo v cerkvi čepeti v tem mrazu. Ne morem si razložiti, kako moreš ti pisati, da se najraje poglabljaš v molitvi pred Jezusom v tabernaklju, ko pa si včasih komaj čakal zadnjega križa z „Ite missa est“. Prav te dni mi je tale misel hodila po glavi: če bi bilo toplo v cerkvi, bi človek celo rad šel, ker bi se sijajno zaspalo, med spanjem pa čas hitro mine; ali žrtve pa ne bi bilo potem nobene, zato imam vseeno rajši, da je mrzlo. Pa pustiva te stvari, sam ne vem, kako sem zašel na to stran.

Najprej sem dijak. Učenje mi gre letos kot namazano. To, da imamo pouk v zavodu, je res nekaj odličnega. Časa za pripravo imaš na pretek. Če bi imel samo slamo ali pleve v glavi, bi prišel skozi. Zato je odveč, da bi ti pripovedoval, da smo ob polletju kljub strogosti in sitnarjenju profesorjev lepo prišli skozi. Nekateri pa imajo seveda nadvse radi fajfe v svojih „delavskih knjižicah“, tistim pa ni pomoči. Take bi jaz takoj poslal za črednike, ker jih primanjkuje. Če pa imajo s fajfami tako veselje, Bog jim ga požegnaj!

Odkar imamo doma šolo, je odpadlo tisto tlačenje po tramvajih, ki me je tako jezilo; konec je krivega gledanja drugače mislečih tovarišev, konec zbadanja in psolv, ki so prihajale iz ust neolikancev. Sicer pa veš, kako je bilo. Sedaj pa lahko

rečemo, da smo „na svoji zemlji svoji gospodje“, ali kako že pravi pesnik. Profesorji so kar v redu; imamo sicer par tipov za smeh in dobro voljo, kar tudi prav pride. Gospod direktor je pa strog. Zadnjič je celo omenil pri nekem razgovoru, da rakovniška gimnazija ne sme biti in ne bo „refugium peccatorum“. Potem pa veš, pri čem smo...

Kakor jasni utrinki zvezd v vse-mirju, tako padajo v naše življenje razni prazniki, godovi, tombole itd.

je bila pripravljena kot slavnostna dvorana. Veš, da ti odkrito povem, tako lepega praznika še nisem imel. Sedaj vem, kaj je don Bosko. Ves zavod je bil zbran, duhovniki, bogoslovci, sobratje, dijaki, mladinci, sploh vse, „kar leze ino gre“. In vsi smo čutili eno, vsi smo mislili eno, vsi ena družina z očetom g. ravnateljem, — ki je naš don Bosko. To je, kar je letos najlepše v zavodu. Vsi se počutimo kot bratje v družini s skupnim očetom — don Boskom. V tem

Čaotung na Kitajskem: *Katoliška občina v Lopu ob paširski vizitaciji msgr. Kereca.*

Brez tega bi bilo življenje res preveč enolično. Tako smo pristrčno praznovali god sv. Janeza Boska. Še prej smo imeli tradicionalno tombolo, katere glavni dobiček je bilo „rejeno plečje“; igrali smo igro „Iz teme k luči“, višek pa smo dosegli pri godovanju našega g. ravnatelja. Na ta dan so se vse harmonike rastegnile do kraja in zapele pesem hvalečnosti in veselja, ki je kipelo iz naših mladih src. Za to priliko se je vsa rakovniška družina zbrala v veliki obednici, ki

tonu je tudi izvenel govor g. ravnatelja ob koncu: „Kako lepo je, če prebivajo bratje skupaj v družini v ljubezni in zadovoljstvu.“

Marsikaj bi ti imel še pisati, a ne zaupam papirju. Takole okoli velike noči te mislim priti obiskat. Takrat se bova pogovorila tako čisto od srca do srca.

Sedaj pa je treba, da končam, ker ne bi rad jutri pri francoščini ujel fajfe. Servus! Te pristrčno pozdravlja
Tvoj prijatelj
Janez.

Sv. Janez Bosko nam podaja krasen zgled, kako moramo zapupati v Marijo in se obračati do nje. Prva misel, ko se je zjutraj prebudil iz spanja, je hitela k Mariji in že takoj zjutraj je vsa dela tistega dneva izročil Mariji, da jih daruje Bogu. Med dnevom je začel delati z zdravamarijo ali s kratkim vzdihljajem k Mariji. Kadar se je moral lotiti česa težkega ali nevarnega, se je vedno poprej obrnil k Mariji in jo poprosil pomoči. To mu je vtilo poguma, da se ni ustrašil ničesar. In prav s tem si je zagotovil srečen uspeh pri vseh podjetjih. Spricho tega je poln hvaležnosti večkrat ponavljal: „Kako dobra je Marija! Marija mi ničesar ne odreče. Ljubite Marijo in prosite jo: Marija je mati, ki je bolj pripravljena dati kakor mi prejemati. Prosite in boste prejeli!“

Kako lep in tolažbe poln nasvet! Nikar ga ne preslišimo!

Dvakrat sem bil v zelo težkih razmerah tako zame kakor za ves misijon. Obakrat sem se z gorečo molitvijo zatekel k Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku za pomoč in sem obljubil, da bom prejeto milost in pomoč objavil v Salezijanskem vestniku kot zahvalo. Naša dobra nebeška Mamica in ljubljene oče sta me uslišala in mi v hudi stiski prišla čudovito na pomoč. Obema izrekam svojo sinovsko hvaležnost in zahvalo ter prosim, da to objavite v Salezijanskem vestniku. Hvaležno vdani *Jožef Kerec*, salezijanski misijonar in apostolski administrator v Caotungu.

Podpisani se zahvaljujem Mariji Pomočnici, da sem na njeno priprošnje na Rakovniku ozdravel v težki bolezni. *Zalnik Štefan*, Velika Polana.

Ze več let sem živel v težkih razmerah. Včasih mi je bilo kar obupati. Ker so razmere postajale vedno težje, sem se z zaupanjem zatekel k Mariji Pomočnici. Razmere so se res ublažile. Toda preveliko trpljenje me je popolnoma izčrpalo in sem nevarno zbolela. Bila sem pri raznih zdravnikih, a nobeden mi ni mogel pomagati. Poslali so me v bolnišnico, a tu so izjavili, da zame ni več uspešnih zdravil. Ko nisem našla zdravil na zemlji, sem se obrnila k Mariji in prosila, naj

mi bo ona zdravnica. Marija mi ni odrekla. Nebeška zdravnica me je kmalu ozdravila toliko, da sem se lahko vrnila domov. Danes sem zdrava, za kar naj bo hvala Pomočnici kristjanov. — *Klanšek Jožefa*, Boštanj.

Zelo nevarno sem zbolela. Zdravniki so že obupali nad mojim stanjem in mi odkrito izjavili, da je vsaka človeška pomoč zastonj. Po tej izjavi sem se z največjim zaupanjem zatekla k Mariji Pomočnici kristjanov in jo vroče prosila, naj me reši. Obljubila sem tudi majhen dar. In glejte, proti vsakemu pričakovanju sem bila v kratkem uslišana. Marija se je gotovo ozirala tudi na goreče molitve mojih treh otrok, katerih najstarejši je komaj dopolnil štirinajsto leto, in ki bi po moji smrti ostali popolne sirote. Obljubljeni dar sem že poslala, toda želim, da za mojo hvaležnost in za hvaležnost treh nedolžnih otrok zve tudi javnost. Prosim torej, da zahvalo priobčite v Vestniku. Ti pa, Mati usmiljenja, čuvaj še nadalje nad našo družnico, ki se danes izroča popolnoma v Tvoje varstvo in Ti obljublja zvestobo do smrti. — *Jerebič Katarina*, Srednja Bistrica.

Poleg teh se zahvaljujejo in pošiljajo zahvalni dar: *Popič Martin* (Giršiče) za ozdravljenje noge in za pomoč v raznih

zadevah; — *Šporar Anton* za ozdravljenje noge; — *Hočevar Franc* (Rašica) za ozdravljenje želodca; — *Mrakar Minka* (Ljubljana) za ozdravljenje; — *Tratar Marija* (Ljubljana) za razne dobrote; — *Štebih Ana* (Ljubljana) za pomoč v zelo važni zadevi; — *Znidar Elizabeta* (Šmarje) za rešitev iz velike težave; — *Fister Nežika* za ozdravljenje; — *Zevnik Marija* (Črni potok) za večkratno uslišanje; *B. Ana* (Žigerski vrh) za rešitev iz hude stiske; — *N. N.* (Draga) za pomoč v njihovih trenutkih življenja.

KAJ ŽELI BOŽJE SRCE.

Sv. Marjeta Alakok piše: „Nekoč, ko smo trle konopljo, sem se umaknila v skriven kotic, da bi bila bliže Jezusu v presv. Zakramentu. Tu mi je izkazal Bog posebno milost. Medtem ko sem delala, se znajdem nenadoma v zamaknjenju. Presveto Srce Jezusa se je kazalo svetlejšje od sonca. Stalo je sredi plamena, obdano od serafov, pevajočih v čudovitem zboru: „Ljubezen Jezusovega Srca zmaguje.“ Ti presrečni duhovi so me vabili v svojo družbo, da bi skupno z njimi hvalila ljubeče Srce, a nisem si upala. Prišli so, da se združijo z menoj, hoteč častiti to sladko Srce in mu neprenehoma pevati hvalo. Istočasno so zapisali združitev presv. Srca z zlatimi črkami in neizbrisnimi znamenji svete ljubezni. Ta prikazen je trajala dve do tri ure, in jaz sem skozi vse življenje čutila učinek.“

Iz te prikazni se je rodila častna straža presv. Srca, ki naj bi jo opravljal vsak kristjan. Vsak član si določi eno uro med dnevom in to uro še posebej posveti božjemu Srcu. Združen s korom angelov ima to uro častno stražo presvetemu Srcu s češčenjem, z vzdihljaji, s posvetitvijo svojih del in podobnim. Lahko jo opravlja katerokoli uro, tudi med delom, če delo posveti presvetemu Srcu in včasih k njemu vzdihne.

SOTRUDNIKI! SOTRUDNICE!

Videč, kako številno ste se odzvali na tisto priporočilo, ki ste ga brali v januarški številki Salezijanskega vestnika, je dolžnost, da se za vašo pozornost prav toplo zahvalimo. Vaš odziv nam priča o

Vaši naklonjenosti, obenem nam pa kaže, da znate upoštevati delovanje Salezijanske družbe. Ta Vaša naklonjenost nam je prijetna in o pogledu na toliko plemenitih duš, ki sodelujejo z nami, mirno gledamo v bodočnost. Ostanimo združeni še nadalje v delovanju za čast božjo in blagor človeštva!

Se posebno se moramo zahvaliti našim vrlim pospeševalcem in pospeševalkam. Zahvaliti se Vam moramo za truda polno raznašanje Salezijanskega vestnika. Večina izmed Vas prav vestno opravlja to bogoljubno delo in nam s tem prihrani na času in stroških. Zahvaliti se Vam moramo tudi, ker vzdržujete v svojem okraju tisto vez, ki družijo salezijanske sotrudnike in sotrudnice z našo družbo. V krajih, kjer imamo enega ali več pospeševalcev ali pospeševalk, so salezijanski sotrudniki in sotrudnice izredno delavni in vztrajni. Tam se zavedajo važnosti sotrudništva, poznajo njegov pomen in namen in se vestno drže predpisov ter opravljajo vse, kar je predpisano za dosedaj sv. odpustkov. Za to življenje, ki ga vzdržujete v svojem okraju, Vam dolgujemo veliko hvaležnost. Bog naj Vam stoterno poplača Vašo gorečnost in naj Vas ohrani zdrave in polne sedanje gorečnosti, da boste lahko storili še mnogo dobrega, kar Vam bo ob smrti uri v veliko veselje, po smrti pa v veliko plačilo. Nadaljujte in vztrajajte!

SKUPNA POŠTA.

Iz raznih vzrokov se lahko pripeti, da ta ali oni ne prejme Vestnika. Če ga kdo ni prejel v teku mesca, naj sporoči, da mu ga pošljemo.

Kdor prejme milost po priprošnji Marije Pomočnice in želi, da milost objavimo v Vestniku, naj pošlje zahvalo, če ni posebnega vzroka, s popolnim imenom, ne pa s samimi začetnicami. Če je prejel milost, čemu bi se bal javno priznati? To ni nič sramotnega, pač pa častno, čitate-ljem pa v spodbudo.

Iščite novih sotrudnikov in sotrudnic! Čim več jih bo, tem več bo mogoče storiti dobrega. Imena tistih, ki žele pristopiti, pošljite s popolnim naslovom na Vodstvo sal. sotrudništva Rakovnik, Ljubljana 8.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec. Urednik: Tone Vode.

Nove knjige

SMISEL IN SKRIVNOST TRPLJENJA. Knjiga za vsak dan. Knjiga po kateri so že mnogi povpraševali, je dotiskana. Danes se trpljenje ne skriva samo po revnih kočah, ampak je tako vse splošno, da mnogi že obupujejo in se vdajajo celo samomorilnim mislim, ker ne vedo, kako bi se rešili, drugi zopet tarnajo češ, čemu smo na svetu, ali bi ne bilo boljše, da bi ne bili sploh rojeni? Tudi marsikateri sotrudnik in sotrudnica je med temi nesrečneži, ki tako obupno govorijo. Glej, prijatelj, tu imaš tolažilno besedo, ki ti bo pokazala zopet pravo pot do sreče in veselja. Iz te knjige boš zvedel, od kod trpljenje in kako naj to trpljenje prenašamo. Tudi boš dobil v tej knjigi lepe nauke, kako pojasniti različnim ljudem dvome, ko govorijo saj ni Boga! Če bi bil kje Bog, bi ja ne dopustil toliko gorja. Knjiga ti bo povedala, da je Bog naš najboljši Oče, da pa smo trpljenja večinoma krivi sami. In če si zašel še tako globoko v prepad, da se ti zdi, da ni več nobenega upanja za te, ti bo povedala ta knjiga, da še ni prepozno, da še nisi izgubljen, samo vedeti moraš, kaj storiti. Odpri to knjigo in zvedel boš. Naroča se pri Misijonski tiskarni Groblje — Domžale in stane vezana 30 din.

Jože Kostanjevec: OTROK BOŽJI BLAGOSLOV. „Knjižice“ št. 172. Nadvse pomembna in sodobna knjižica. Majhna po obsegu, pa velika in globoka po vsebini. Poceni je, samo 1 dinar stane, pa vendar oznanja neprecenljivo bogastvo. Priti bi morala v roke vsaki slovenski materi in vsakemu slovenskemu očetu, da bi jih utrdila v prepričanju, da je otrok sveta stvar, blagoslov staršem, blagoslov bratom in sestrám, blagoslov narodu in domovini. Sezite po tej prelepi in prekristni knjižici. Ne bo vam žal. Sotrudniki in sotrudnice, spravite jo v vsako slovensko družino, dajte jo v roke vsem novoporočencem!

France Hiti: PLES. „Knjižice“ št. 173. V današnjih težkih in resnih časih bi človek mislil, da bodo ljudje tudi temu primerno živeli in se obna-

šali. Pa bi skoraj lahko rekli ravno nasprotno. Nikoli se še ni toliko veseljačilo, popivalo in zabavalo, kakor se dandanašnji. Nad vsem človeštvom žvižga grozni božji bič, ki smo si ga sami splekli, in tepe, tepe... Mi pa se nič ne zmenimo za vse to, kar naprej prirejamo zabave in ples in tako na veliko zapravljamo premoženje, zdravje in duše. Ali se je potem čuditi, ako božja roka tudi nas vedno trje prijema? — Te misli je imel pred očmi pisatelj knjižice o plesu, ko je sestavljal svoje delce. Lepo in nazorno, z mnogimi primeri in zgledi iz življenja nam pripoveduje, kaj moramo vedeti in kako moramo misliti o plesu, njega nevarnosti, škodljivosti in zapeljivosti. Z veliko spretnostjo pobija razne ugovore, ki si jih izmišljujejo prijatelji plesa. — Knjižica je vsekako zanimiva in vredna branja. Pazljivim bralcem bo povedala marsikaj novega in razjasnila marsikakšen pojem. Zato jo lepo priporočamo.

Dr. Fr. Knific: VSAK UP PUSTITE. „Knjižice“ št. 174. Malo katera božja hčerka je na svetu tako preganjana, zapostavljena in pozabljena kakor pravica. Zlasti v teh časih se zdi, da se pravica na vsej črti umika, krivica pa zmaguje in se v pijanem zmagoslavju šopiri in širokousti, kakor da je za vselej zmagala... In vendar vsako pošteno človeško srce čuti in nujno zahteva, da mora nazadnje le pravica zmagati in da mora biti vsaka krivica po svojem zasluženju kaznovana, če ne na tem svetu, pa na — drugem. Do tega zaključka prihaja pisatelj knjižice „Vsak up pustite“, kjer nadvse poljudno razlaga katoliški nauk o peklu, in sicer na podlagi naravnega razuma, sv. pisma, nauka cerkvenih očetov ter zgodovinskih dogodkov in zgledov. Knjižica je pisana z veliko življenjsko silo, preprosto nazornostjo in udarno prepričljivostjo.

Zadnje tri knjižice: **Otrok božji blagoslov**, **Ples** in **Vsak up pustite** so po dinarju. Izšle so v zbirki „Knjižic“, ki izhajajo vsakih štirinajst dni. Letna naročnina znaša 24 din. Priporočamo!

Mladinska založba

Ljubljana, Stari trg 30

priporoča svoje najnovejše knjige:

Andrej Farkaš: **DR. ANTON KOROŠEC**

broširana 12 din

trdo vezana 20 din

Dr. J. Lovrenčič: **IVON POGUMNIK** 12 din

Zdravko Ocvirk: **MAMICA POVEJ** 8 din

Dobite še razne druge mladinske knjige, najraznovrstnejše šolske potrebščine, vse za pisarno, velik izbor nalivnih peres po zelo ugodnih cenah.

Tradicija jamči za kakovost!

Darujem ti to dragoceno uro.
Bodi pametna in pomni: Naglica
ni nikjer dobra! Tako je rekla
moja babica. Ne pozabi dobrih
običajev. Vzemi si vedno toliko
časa, da popiješ za zajtrk in ju-
žino skodelico Kneippove sladne
kave. Ta krepeča srce in živce.

Kneippova
SLADNA KAVA

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDESTVA, RAKOVNIK LJUBLJANA 8